

Blaaskikkersmuziek

- 4 De hemelvaart van de reuzenmuis
- 7 In de kelder
- 8 Ander mozaïek
- 9 Eén wereld
- 11 Slacht
- 12 Berk, vrouw, monster (en terug)
- 13 Als de boter danst
- 14 Feest

De torrenhoeder vertelt

- 16 Rekenen
- 17 Het land van de dode dieren
- 18 Voorstel
- 19 De echte wereld
- 20 Na het afzetten
- 21 Ring
- 22 Over een koe en het afscheid van B. Bollewangen
- 24 Eerder in later
- 25 De torrenhoeder vertelt
- 26 Verdwaalde plukjes

Wiegeliedereren

- 28 Hoe God ziek werd
- 29 De komst van de tuinmannen
- 31 Ik, terwijl ik
- 32 Hoewel
- 33 De verandering
- 34 In de domme gezichtjes
- 35 Het kwaad
- 36 Dodendans
- 37 Vlak voor de hagel
- 38 Morgen
- 39 Wallace Stevens en de verstandskies
- 40 O lieve Heer
- 41 O, mijn kleine...
- 42 Hij onzichtbaar, zie haar
- 43 Oude appel herboren
- 45 Op het perron

De hemelvaart van de reuzenmuis

1

Ik kan niet kiezen! Leeuwen en brandende hoepels:
allebei even mooi. Dat had ik niet moeten zeggen!

Onmiddellijk vier heren in strenge pakken:
‘Wat bedoelt u met mooi?’

‘Zo veel mogelijkheden,’ zeg ik. ‘Alleen uw adem al bijvoorbeeld.
Notenmuskaat, omelet, gedroogde tomaten. Is het niet fantastisch?’
Ik doe of ik gelukkig ben. Nachoem Wijnberg komt binnen.

‘Ter vergelijking, stel:
alle scholen zijn verbrand
en een muis’ – o, ik vergis me, muis moet man zijn – ‘een muis die zijn studie
afbrak om zijn familie te onderhouden
schrijft op wat hij geleerd heeft en wat hij had kunnen leren.’

Ik kan niet kiezen. Daar is Peter Theunynck.
Broeierig rijmen zijn woorden door de kamer.

‘Catalogen van het ontschaamde.’

Zal ik hem afzuigen?

Daar is Ilja Leonard Pfeijffer. ‘Zing!’ roept hij. ‘Zing!’

Om tijd te winnen begin ik aan het gedicht over de vele veren en de reuzenmuis,
roomwitte veren, grijze, lichtgele,
alle *wild* in beweging
en daarboven zo nu en dan het bekommerde kopje van de reuzenmuis

... leidt ons diep in het zachte

met lange banen licht behangen bos,
met andere woorden, niet slaan maar strelen.

‘Zing!’ roept Ilja Leonard Pfeijffer.

‘De reuzenmuis wil naar de hemel,
maar pakt het verkeerd aan,
je moet niet naar de hemel willen gaan...’

‘Dit betekent niets,’ zegt Astrid Lampe samenzweerderig. Er hangen grote,
uitnodigende tuinscharen
achter haar aan het plafond.

‘Veilig onder de plasparaplu nadert de vader de hoogslaper.’

‘... je komt er juist vandaan.
Dus keer je om en ga terug-terug-terug.

Pompompommerdepom. Pompompommerdepom.’

Ik ben gaan liggen. Het ruikt naar saffraan.

(Vrouwen kunnen hard schreeuwen en lekker koken.)

Ik herinner me wat mijn ouders over mijn kleutertijd vertelden:

een meisje beet, uit liefde, in mijn buik.

Maar ik houd me vast aan de reuzenmuis zoals hij zich aan mij vasthoudt.

O, het donker is vol geuren!

2

Vreemd hoe het woud zich opent terwijl het zich sluit.

De bomen lijken op groene rook.

‘Mamma, mag ik het doen?’

Een zin die, direct nadat hij is uitgesproken, van heel ver, als een trekvogel naar
me terugkeert.

Oude man licht, nee, ligt, op de bank... luisteren naar zijn bloed...
fantaseren over sleutels, zwaluwblauw.

Waarom rijmen vrouwen in plaats daarvan op rijp in de winter? (Bomen turen,
turen in de sneeuw met bijziende ogen

– klapklap! –

één lang ogenblik: een vogel slaat met een strijkstok op de snaren van zijn vleugels.)
Vrouwen rijmen niet op rijp, maar op houden en trouwen, op touwen, op bitter,
op ijzer en vuur.

... hoe regensluiers met een soort terloopse tederheid over de
heuvels glijden,

honderden jaren – née:
langer... Een driewieler...
komt dichterbij. Blijft staan. Afwachtend.
Als ik erop ga zitten word ik liefdevol voortgestuwd door een storm van licht.
Bruisend
licht, zachtgeel als sinaasappelsap verdund met water.
Dat het leven toen *niet* ophield, dóórging, zo lang nog.
Cadeautjes, een rode mantel (die zichzelf soms terugveranderde in het gordijn
voor de speelgoedkast), Sinterklaas in de zomer.
Hoe het zich opent terwijl het zich sluit.

In de kelder

In de kelder van het strijkkwartet: geen snaren.
Alleen een krijsend, brandend kind. Er omheen schemering
met een paarse baljurk aan – die niets kan doven.

Beethoven graait gekweld in zijn haren: geen muziek
in zijn hoofd. Alleen darmen, darmen, darmen

in het zwart. Zwarte darmen. (Terwijl in een hoek van de kamer de receptie
wordt geschraapt, met theatrale, machteloze gebaren.)

Het woud hangt omgekeerd aan het plafond, de wolken sluipen,
maar de vloer is weg; een vliegtuig glijdt als een krokodil in het water.

De dichter eet kan-niet, de dichter eet wil-niet, de dichter gaat poepen,
(opeens een gat, zomaar, vol stront. Hoewel het zou moeten,
hoor je niemand roepen.) de mensen klappen.

In het hart van de lente: een gekruisigde zwaluw.

In de koolzwarte pupillen van het meisje: een spin, zwanger –

spinnetjes-spinnetjes-spinnetjes; krioelende letters; onvermogen. Rijm breekt
als dor hout. Sluit de gordijnen! Blijf binnen. Doe de razende dichter dicht.
Hij kan het niet helpen. Het mist in zijn benen. Gisteren dacht hij

– dacht hij? – ja, hij dacht –

dat de zon een rottende perzik was. Doe hem dicht. Dicht! Dicht! Dicht! Amen.

Ander mozaïek

Het mozaïek van geesttegels in het makerhoofd:
zie het. Net zo goed: anders
had het kunnen zijn, meer
ultramarijn, raasrood, meer pisgeel en peerbleek, kortom,
symfonische blaaskikkermuziek (bolle wangen
en verstopte darmen, in het verborgene:
een gebed van knikkerpoep) in plaats van die verkouden sax die zijn voetstappen
in kuise plasjes licht probeert terug te vinden
op de lange weg huiswaarts. (Hoeven die hun kop nog niet boven de horizon
durven uit te steken.)

Het was mogelijk geweest. Anders en sterker.

Ander mozaïek, ander verhaal, maar hetzelfde.
Zie nu hoe het groen oplaait in laat voorjaarlichtgezicht, hoe elk blad
zich leeg brult en schor (en de buurman, hij speelde hamertjetik. Tik-tik.)
en dat er nog plaats is in het mozaïek.
Spoedig zal hij blad zijn onder de bladeren. Luid moge hij laaien.
Brul maker in je duizendvoudige gestalte en sis
windziek en snijd hard de letters
van je naam in alle harten die je tegenkomt.

Eén wereld

Niets was het gedaan, het vers, met zijn behaagzieke purperen hangwangen,
met zijn bek vol slappe woordenbrij, geel te zwak
om geel te zijn, de kleur van binnenprei.
Ik liet het niet staan, ik liet het achter,
een oud wijf was het, als een tang op een varken rijmend
op vrij, met haar duivenborst,
dikke tietten vol rottende, snotterende schelpdieren (red ons, o, red ons uit dit
lauwe huis!)
en rinkelende, hysterische kettingen (een muis! een muis!) om haar nek, jaja,
om te hangen
met stijl, een dweil van een gedicht,

tot ik hoorde over de rabarberooft in het hard van de stad
en een stem plechtig als een groot dik boek leek te zeggen: 'Keer terug, o dichter,
het woord is rabarber geworden.' 'Ik kannie ferder gaan

want ik heb me gesneje mamma kijk,' zei A.

en B. (hoeveel kinderen zal ik de vrouw eens geven? Twee.): 'Waarom
moek se uit de aarde halen als ik se nie-eens lekker fint?'

Ik dacht aan de boer: Hoe hij vogel-

verschrikkers plantte in zijn land en er nu zelf een geworden was.

Hoe hij thans een tekstverwerker op metershoge, stramme ooievaarstelten op
zich af zag wankelen, het nieuwste, sterk verbeterde model ibis.

'Het laatste woord neemt de agrariër tot zich.' Ik sprong

naar de volgende strofe zoals je met een maaiende arm graait naar een
reddingsboei:

een ei, zuurstokrood, in een nest van mist:

hier werd een tweede wereld uitgebroed,

eindeloze lanen, tunnels van dansende iepenbladeren,

waar je doorheen schoot op een onvermoeibare fiets,

terwijl er tientallen vlinders gemaakt van zonlicht met je mee dwarrelden, meisjes

in fladderende rokken met volmaakte ronde witte stippen en afgezakte kousen en
korstjes op hun knieën.

Op het land werd met stralende gezichten geogst, niet om de oogst,
maar om het werk, om het genot,
dacht ik, en ik liet de goden de gedaante aannemen van stekelbaarsjes,
vinnig zwemmend in de smalle slootjes, strenge en tegelijk naïeve, met een
figuurzaag door het land getrokken lijnen.

Maar toen zei een stem: ‘Denk jij?’

dat je de Goden kent? Jou kennen ze niet.

Weet je waarom niet? Omdat ze niet willen. Kijk nu goed.’

Aan de horizon zag ik iets donkers, ongenaakbaar, dennen
misschien, bijna zwart, een woud dat in beweging kwam.

‘Er is geen tweede wereld!’

riep ik haastig. ‘Er is er maar één-één-één!’

Ik nam aan dat ik mezelf terug zou vinden bij mijn onvruchtbare, spookwitte
maagd, op mijn makke schrijftafelblad,
maar ik bleek op mijn gat tussen de rabarber te zitten, omringd door rinkelende
kinderstemmen,
terwijl diep in mijzelf het broeden opnieuw begon.